

<https://www.printo.it/pediatric-rheumatology/BG/intro>

Системен Лупус Еритематозус

Версия на 2016

5. ПРИЛОЖЕНИЕ 2. НЕОНАТАЛЕН ЛУПУС

Неонаталният лупус е рядко заболяване на плода и новороденото, придобито от трансплацентарно преминаване на специфични антитела от майчиния организъм. Специфичните автоантитела, свързани с неонатален лупус са известни като анти-Ro и анти-La антитела. Тези антитела са налични в около една трета от пациенти с SLE, но много майки с тези антитела не раждат деца с неонатален лупус. От друга страна, неонатален лупус може да се види при децата на майки, които нямат SLE.

Неонаталният лупус е различен от SLE. В повечето случаи, симптомите на неонаталния лупус изчезват спонтанно от 3 до 6 месечна възраст, не оставя последствия. Най-честият симптом е обривът, който се появява на няколко дни или седмици след раждането, особено след излагане на слънце. Обривът на неонатална лупус е преходен и обикновено преминава без белези. Вторият най-често срещан симптом е абнормна кръвна картина, която рядко е сериозен проблем и има тенденция да се разреши в рамките на няколко седмици без лечение.

Много рядко, специален вид сърдечна аномалия, известна като вроден сърдечен блок може да се появи. При вродения сърдечен блок, бебето е с необичайно забавен пулс. Това отклонение е постоянно и може да бъде диагностицирано между 15 и 25 седмица от бременността с използване на сърдечен ултразвук. В някои случаи е възможно да се лекува заболяването в нероденото бебе. След раждането, много деца с вроден сърдечен блок изискват поставянето на пейсмейкър. Ако майката вече има едно дете с вроден сърдечен блок, има около 10 до 15% риск от друго дете със същия проблем.

Децата с неонатален лупус растат и се развиват нормално. Те имат малък шанс да развият лупус в по-късния си живот.